

Eos : tidskrift för barn och barnens vänner 1858 01.05.1858 no 9 s. 2-5

Finland är stort!*)

s. Eos s. 66-

*) Planchbilaga hörande härtill kommer att med nästa nummer utdelas.

1 Maj.

Nu är hoppets dag, när alla fåglar sjunga i skogen och det första gröna gräset sticker upp mellan tufworna. I dag är första Maj, när hela werlden glades i wäntan uppå en ny wår och Guds nådes solsken wäcker det wissnade och det förgångna till lif. Bittida will jag uppstå om morgonen, medan dagen ännu är glad och frisk i sin första barndom. Jag wet wäl hwad det är, som jag först skall göra. Jag will knäppa mina händer i morgonrodnadens sken och böja mina knä inför Guds outsägliga nåd. Jag will säga helt tyst och tacksamt uti mitt innersta hjerta: O Gud, jag tackar dig för att du gifwit oss wår och glädje! O Gud, din allmakt är så stor, men ännu större är din godhet mot oss! Uppfyll och rena mitt hjerta, att jag kan tacka dig och tillbedja dig i denna morgonstunden och i alla mina lifsdagar, för din oändliga nåds och barmhertighets skull! Amen.

Sedan will jag gå ut till kullen derborta wid sjön, der wi stodo förr och woro så glada, när Finland war grönt. Nu är drifwan knappt borta ännu; jag ser någonting hwitt af den sista snön på norra sidan om kullen, der solen glömt att skina. Ängen är än för det mesta helt gul sedan hösten, björken är löflös, och isen ligger på somliga ställen wid stranden af sjön. Det är kulet ännu i den wida werlden; men icke räcker det länge. Jag hörde lärkan helt nyss berätta för blåsippan att björkarna börja knoppas. Jag såg myggorna dansa i solskenet, och hämplingen qwittrade lustigt i småskogen. Wänta litet, små barn, sade han; rättnu kommer swalan!

Winden blåser helt sakta, och det susar i granarna. Hwarifrån kommer du, friska wint, som kyler min kind? Jag kommer från norr, ifrån Lapplands fjäll; jag for derifrån i går och for öfwer hela Finland. En lång resa war det, och jag är ännu helt trött, ty Finland är stort!

Ja, ja, jag wet wäl att Finland är stort. Jag stod en dag på det höga berget wid sjön och såg allt rundtomkring en omätelig ring af skogar och sjöar och kullar, ängar och åkrar med gårdar emellan. Jag sade till mig sjelf: allt detta är Finland! Allt detta är vårt! Och jag mötte på wägen en bonde, som kom med sitt lass från aflägsna nejder, så långt, så långt, och när jag frågade honom om hans hem war ett främmande land, så log han och sade: on sekin Suomenmaa, också det är Finland! Då förstod jag, att vårt land war ännu mycket större, än det stycke deraf, som jag såg ifrån berget. Wet du, min wackra wind, något mera derom, så säg!

Ja, sade winden, jag uppstod bittida i går och band på mina skullor morgonrodnadens wingar. Jag flög öfwer de wida ödsliga mossar i Lappland och andades kärrens dunster och hwirflade snön öfwer renens horn, der han med knakande fötter sprang öfwer isen på Enare sjö. Derefter flög jag öfwer de gråa fjällen och kom till det land, der det första kornet gror uppå åkrarna, hästarna gnägga, korna böla och

menniskorna bygga ordentliga hus wid de stora elfwarnas stränder. Sedan flög jag än vidare i åkerbärens hemland öfwer stora skogar och herrliga sjöar och kom till de nejder, der rågen werer och yxen dånar i skogen och människorna bygga städer och fara långa vägar på skepp. Men ännu war jag endast wid början utaf det stora landet Finland och flög så vidare och vidare och kom tid de nejder, der linet werer och rötterna börja mogna; och då först hade jag kommit midtuti landet. Sedan hade jag ännu lång, lång väg, tilldess att jag kom till en sydligare nejd, der jag wisste att äpplen hänga om sommarn på träden och lönnar och lindar breda sin swala skugga i solskenet. Till sist kom jag hit, der körsbären mogna och de stora ångskeppen rykante fara från strand till strand; och nu först har jag flugit igenom Finland. Så stort är ditt land, att våren och swalan komma tre weckor förr till dess kullar i söder, än till dess kullar i norr, och när du om sommarn har mörka natten härnere i korsbärens land, så har du deruppe, der åkerbären waxa, den ljusaste natt och en midsommarsol, som aldrig går ned.

Men, sade winden, nu har jag ej tid till att dröja längre, ty i morgon afton måste jag blåsa hos påfwen i Rom. — Och så for han med sus genom skogen.

Men jag såg bort mot den blåa randen af sjön och skogarna der bakom och åkern och byn och kyrktornet, som glimmade på afstånd i morgonsolen. Jag tyckte att sjön bredde ut sig i många sjöar, både stora och små, och skogarna widgade ut sig i många skogar, och der woro otaligt många åkrar och byar och kyrkor allt rundtomkring. Och jag sade till mig sjelf: nu ser jag öfwer hela Finland!

Nu ser jag öfwer hela Finland, och wisst är det ett stort land! Om jag nu toge min rensel på ryggen och ginge ut till att wandra och ginge hwarenda dag ett helt år, och ginge hwar dag en mil, så skulle jag kanske på sista dagen af året ha gått omkring Finland. Wisst är det landet stort och större än flera konungariket i den öfriga werlden. Gud måste wäl ha ämnat detta landet till något, efter han skapat det så stort och ännu dertill så skönt.

Och det stora, det sköna landet är vårt eget älskade land, der wi helst wilja bo och lefwa och dö. Det landet får ingen förakta. Om någon föraktar det landet, så will jag säga till honom: försök att gå omkring Finland! Vårt land är stort, och Gud will att wi, som bo der, skola wara stora i våra själar, så att wi beständigt söka att blifwa starka och goda och wisa, att icke vårt land behöfwer blygas för oss.

Icke önska wi att blifwa stora i högfärd och grannlåt, för att lysa bland människorna. Då skulle vårt land säga till oss: se på mig, jag är ödmjukt i all min storhet, jag lyser icke med guld och glitter, och mina mörka skogar äro så allwarsama, som wore de klädda i wadmal. Jag lyser allenast i Guds nådes solskenet, och när mina sjöar glimma såsom af guld, så är det himmelens ljus, som lyser klart uti dem. War såsom jag, så stor och så blygsam ändå, och förnedra dig aldrig att krypa för det usla på jorden.

Det war engång en stor och hög moder, som hade många små barn, och hon församlade dem alla omkring sig och utsträckte sina händer öfwer dem och wälsignade dem. Mina kära små barn, sade hon, jag håller så hjertligt utaf eder. Jag ger er kläder och mat och en wagga åt den som är liten, och en stuga åt den som är stor, och en graf åt den som somnar i dödens frid. Kom, jag will berätta för eder wackra sagor om dem som lefwat här före eder, och de woro edra fäder. Älsken mig, mina barn, såsom jag älskar eder; ty wisst är Guds mening så, att man näst Gud skall hafwa sin moder kär; ja hedra fader och moder, på det att dig må wäl gå och du må länge lefwa på jorden. Derföre skolen I, små barn, arbeta för eder

moder. Eder moder är fattig, och I skolen göra henne rik; hon är sorgsen, och I skolen göra henne glad; hon bor i ett mörkt land och har mycken wedermöda, men I, små barn, skolen upplysa hennes wäg och arbeta för hennes ära och lycka, när I en dag blifwen stora. Lofwen mig det, så will jag ännu engång utsträcka mina händer och wälsigna eder.

Ja, ja, ropade barnen, och så gingo de ut till att arbeta för sin moder. Och somliga woro lata och ledsnade snart och lade sig att sofwa från arbetet. Somliga woro lätta på foten och sprungo bort från sitt arbete efter allehanda fjärlar, som flögo kring ängarna. Somliga harmades på sin moder för det att hon war fattig och gingo bort till granngårdarna, för det att de der hade allting rikare. Ja, några woro så ärelösa att de wille sälja sin moder åt främmande köpmän, likasom Jakobs söner fordom sålde sin broder Joseph åt köpmännen från Egypti land. Men somliga arbetade från morgonen till qwällen och från waggan till grafwen för sin moders ära och lycka, och Gud wälsignade deras arbete, så att det bar en god frukt.

Då kallade deras moder dem till sig ännu engång och sade till dem: mina kära barn, jag wet nu edert arbete, och jag lägger det på mitt hjerta att tacka mina troгна, men de otrogna och flyktiga will jag förskjuta. Likwäl så är det nu icke jag, som gifwer hwar och en utaf eder hans lön, utan Gud. Sen derfore upp, ty uppåt skall menniskan ständigt skåda, och märken wäl att Gud dömer oss alla såsom wi det förtjenat under vårt arbetes tid.

Då sågo barnen upp och sågo Guds stora bok uppslagen i skyn, och en engel med skinande wingar upptecknade i boken huru alla barnen arbetat. Wid denna syn försträcktes de lata och de elaka, men be goda gladdes att deras arbete war tecknadt i lifwets bok. Ty den som älskar sin moder och arbetar för henne hela sin lefnads dag, hans namn skall engelen skrifwa med gyllene skrift uti silfwertaflor, och hans minne skall wara kärt för hans moders barn ifrån slägte till slägte.

Nu wet jag det. Nu wet jag att Finland är vår stora älskade moder, och wi äro hennes små barn, som skola arbeta för henne hela vår lefnads dag. Aldrig skola wi öfwergiwa vår moder, aldrig skola wi sälja henne åt Egyptens barn, och aldrig skall hon behöfwa blygas för oss och förskjuta oss. Ringa, fattiga barn äro wi wisst, och vår arm är swag, och vårt sinne är flyktigt, och frestelserna i werlden äro så många. Men Guds starka hand skall gifwa oss nåd och kraft att arbeta för vårt älskade land; dess ära skall wara vår ära, och dess lycka skall wara vår lycka, och då skall oss wäl gå, och wi skola länge lefwa på jorden.

Nu är det hoppets första Maj, och nu stå wi alla glada i Finlands vår. O Gud, låt det dagas i vårt mörka land och bliwa en sådan vår, i hwilken allt godt werer och blommar! O Gud, låt ingen frost förhärja oss mera! Se, wi äro som späda blommor på fosterlandets heliga mark; O Gud, låt ingen mask här gnaga uppå vår rot, så att wi i förtid förwissna! Finland är så stort, och wi äro så små. O Gud, låt oss derfore blifwa stora i våra fjälar, så att wi älska det sanna och goda på jorden, men wända oss bort från det falska och usla, om det ock bure framför sig ett gyllene sken! Så kunna wi blifwa stora och ädla barn af vårt stora och ädla land, och så skall Du, gode Gud, en dag låta din skinande engel uppteckna våra namn uti ewiga lifwets bok, för din oändliga nåds och barmhertighets skull. Amen. Z. T.

=====

Eos : tidskrift för barn och barnens vänner 1858 01.06.1858 no 11 s. 8-10

s. 8

Kort förklaring till planchbilagan: "Finland är stort" *).

Du ser det här: *Finland är stort*. Det räcker från Lapplands mossor och fjell till den trakt, der "korsbären mogna och de stora ångskeppen rykande fara från strand till strand."

Modren, som ses midt på taflan, utsträckande sina händer och wälsignande alla sina barn, är *Finland*. Många tistlar wäxa på hennes stig, och det betyder, att hon är fattig «och har mycken wedermöda." Men barnen gå ut att arbeta för "hennes ära och lycka." De ha olika arbeten för händer. Der se wi en med flaggan på axeln, smeden; twänne med skäran och räfsan, åkerbrukare; han med swärdet i hand, krigaren; och flickan med sin wäfsked är den flitiga husflöjdens idkare. Men hwad måndc blifwa af den der gossen med böckerna? Han skall en gång bli en stor wettenskapsman, sin moders stolthet och prydnad. Och de der barnen bakom honom? Det är: "somliga, som äro lata och ledsna snart." Der ha wi gossen med äran, han är den raska sjömannen; och nära intill honom sitter, med kantele på sitt knä, den glada sångaren. Wändande sig bort från sin moder och föraktande henne för det hon är fattig, se wi här ytterst twänne barn, som "gå bort till granngårdarne." Men der finnes ännu en, hwilken wi icke omnämmt: det är han, som med nedböjdt hufwud ock stafwen i hand sitter närmast wår moder. Det är den fattige och sjuke, som ej formår arbeta för den hulda modren och som derföre är så sorgsen. — Men underligt är det, att just han är sin moders hjerta närmast.

*) Se N:o 9.

Härmed följer Planchbilagan: *Finland är stort*.

Till tryckning gilladt: **Torsten I. Renvall**.

Eos: lasten ja lasten ystävien lehti 1858 01.05.1858 nro 9 s. 2-5

Suomi on iso!*)

s. Eos p. 66-

*) Mukana oleva kuvataulu jaetaan seuraavan numeron yhteydessä.

1. toukokuuta. Nyt on toivon päivä, jolloin kaikki linnut laulavat metsässä ja ensimmäinen vihreä ruoho nousee mättäiden väliin. Tänään on toukokuun ensimmäinen, jolloin koko maailma iloitsee uuden kevään odotuksesta ja Jumalan armon auringonpaiste herättää kuihtuneet ja menneet takaisin eloon. Nousen aikaisin aamulla, kun päivä on vielä iloinen ja raikas ensimmäisessä lapsuudessaan. Tiedän oikein hyvin, mitä minun pitää tehdä ensin. Ristin käteni aamuruskon hehkussa ja notkistan polveni Jumalan sanoinkuvaamattoman armon edessä. Haluan sanoa aivan hiljaa ja kiitollisena sisimmässäni: Oi Jumala, kiitän sinua, että annoit meille elämän ja ilon! Oi Jumala, sinun kaikkivaltiutesi on niin suuri, mutta vielä suurempi on hyvyytesi meitä kohtaan! Täytä ja puhdista sydämeni, jotta voin kiittää ja ylistää sinua tänä aamuhetkenä ja kaikkina elämäni päivinä sinun äärettömän armosi ja armosi tähden! Aamen.

Sitten menen mäelle tuolla järven rannalla, jossa ennen seisoimme ja olimme niin iloisia, kun Suomi oli vihreä. Nyt kinos on tuskin vielä mennyt pois; näen jotain valkoista viimeisestä lumesta mäen pohjoispuolella, jonne aurinko on unohtanut paistaa. Niitty on edelleen suurelta osin aivan keltainen syksystä lähtien, koivu lehdetön ja järven rannalla on paikoin jäätä. Vielä on viileää avarassa maailmassa; mutta se ei kestä kauan. Kuulin juuri leivon kertovan sinivuokolle, että koivut alkavat silmia. Näin hyttysten tanssivan auringonpaisteessa ja hempon sirkuttavan iloisesti taimistossa. "Odottakaa hetki, lapsukaiset", hän sanoi; pääskynen tulee juuri nyt!

Tuuli puhaltaa hyvin lempeästi ja kuuset kahisevat. Mistä tulet, raikas tuuli, joka viilennät poskeani? Tulen pohjoisesta, Lapin tuntureilta; lähdin sieltä eilen ja matkasin yli koko Suomen. Se oli pitkä matka, ja olen edelleen täysin väsynyt, koska Suomi on iso!

Kyllä, kyllä, tiedän, että Suomi on iso. Seisoin eräänä päivänä korkealla vuorella järven rannalla ja näin ympärilläni mittaamattoman kehän metsiä ja järviä ja kukkuloita, niittyjä ja peltoja, joiden välissä oli taloja. Sanoin itselleni: tämä kaikki on Suomi! Kaikki tämä on meidän! Ja matkalla tapasin maanviljelijän, joka tuli kuormansa kanssa kaukaisilta seuduilta, niin kaukaa, niin kaukaa, ja kun kysyin, onko hänen kotinsa vieraalla maalla, hän hymyili ja sanoi: 'on sekin Suomenmaa', myös se on Suomea! Silloin ymmärsin, että maamme oli jopa paljon suurempi kuin se osa, minkä näin vuorelta. Jos tiedät, tuuloseni, jotain muuta siitä, kerro minulle!

Kyllä, sanoi tuuli, nousin eilen aikaisin ja otin aamuruskon siipieni suojaan. Lensin Lapin laajojen autioiden soiden yli ja hengitin soiden usvaa ja pyöritin lunta poron sarvissa, kun se juoksi risahtelevin jaloin Inarijärven jään yli. Sitten lensin harmaiden tuntureiden yli ja tulin sellaiseen maahan, jossa pelloilla kasvaa ensimmäinen ohra, hevoset hirnuvat, lehmät ammuivat ja ihmiset rakentavat kunnon taloja suurten jokien rannoille. Sitten lensin vielä pidemmälle mesimarjojen kotimaahan suurten metsien ja upeiden järvien yli ja tulin seuduille, jossa oli ruista ja kirves jyryää metsässä ja ihmiset rakentavat kaupunkeja ja matkustavat pitkiä matkoja laivoilla. Mutta olin vielä vasta suuren Suomen alussa, ja niin lensin yhä leveämmäksi ja tulin niille alueille, joissa oli pellavaa ja juuret alkoivat kypsyä; ja vasta sitten olin saavuttanut maan keskiosan. Sitten minulla oli vielä pitkä, pitkä matka kuljettavana, kunnes saavuin eteläisempään paikkaan, jossa tiesin,

että omenat riippuvat puissa kesällä ja vaahterat ja lehmuspuidet levittävät viileää varjoaan auringonpaisteessa. Vihdoinkin tulit tänne, missä kirsikat kypsyivät ja suuret höyrylaivat höyryivät rannasta rantaan; ja vasta nyt olen lentänyt Suomen läpi. Sinun maasi on niin suuri, että kevät ja pääskynen tulevat kolme viikkoa aikaisemmin etelän kukkuloille kuin pohjoisen kukkuloille, ja kun sinulla on pimeitä öitä täällä alhaalla kirsikoiden maassa kesällä, sinulla on siellä ylhäällä missä mesimarjat kasvavat, on mitä kirkkain yö ja juhannusaurinko, joka ei koskaan laske.

Mutta, sanoi tuuli, nyt minulla ei ole aikaa enää viivyttellä, sillä huomenna illalla minun täytyy puhalttaa paavin luona Roomassa. – Ja sitten hän suhahti metsän läpi.

Mutta katsoin nyt kohti järven sinistä reunaa ja sen takana olevia metsiä ja peltoja ja kylää ja kirkontornia, jotka loistivat kaukaa aamuauringossa. Ajattelin, että järvi ylsi moniin järviin sekä suuriin että pieniin, ja metsät ulottuivat moniin metsiin, ja ympärillä kaikkialla oli lukemattomia peltoja ja kyliä ja kirkkoja. Ja sanoin itselleni: nyt näen yli koko Suomen!

Nyt katselen koko Suomea, ja se on varmasti iso maa! Jos nyt ottaisin reppuni selkääni ja lähtisin retkelle ja kävelisin joka päivä kokonaisen vuoden ajan ja kulkisin peninkulman joka päivä, niin ehkä vuoden viimeisenä päivänä olisin kävellyt ympäri Suomen. Varmasti tämä maa on iso ja suurempi kuin monet valtakunnat muualla maailmassa. Jumalan on täytyntä aikoa tämän maan johonkin, kun hän loi sen niin suureksi ja vielä lisäksi niin kauniiksi.

Ja tämä suuri, kaunis maa on oma rakas maamme, jossa me haluamme mieluiten elää ja kuolla. Kenenkään ei pitäisi halveksia tätä maata. Jos joku halveksii tätä maata, sanon hänelle: yritä kävellä ympäri Suomea! Maamme on suuri, ja Jumala haluaa meidän, jotka siellä asumme, olevan suuria sielussamme, niin että me pyrimme jatkuvasti olemaan vahvoja ja hyviä ja näytämme, ettei maamme tarvitse hävetä meitä.

Emme halua olla suuria ylpeydessä ja loistossa loistaaksemme ihmisten keskuudessa. Silloin maamme sanoisi meille: katsokaa minua, minä olen nöyrä kaikessa suuruudessani, en loista kullalla enkä kimalluksella, ja minun tummat metsäni ovat niin totisia kuin ne olisivat pukeutuneet sarkaan. Minä loistan yksinomaan Jumalan armon auringonpaisteessa, ja kun järveni kimaltelevat kuin kulta, se on taivaan valo, joka niissä loistaa kirkkaasti. Ole minun kaltaiseni, niin suuri ja silti niin vaatimaton, äläkä koskaan alennu ryömimään maailman halpamaisuuden edessä.

Oli kerran suuri ja korkea äiti, jolla oli monia pieniä lapsia, ja hän kokosi heidät ympärilleen ja ojensi kätensä heidän päälleen ja siunasi heitä. "Rakkaat pienet lapseni", hän sanoi, "rakastan teitä niin suuresti." Minä annan teille vaatteita ja ruokaa ja kehdon sille, joka on pieni ja tuvan suurelle ja haudan sille, joka nukkuu kuolon rauhassa. Tulkaa, kerron teille kauniita tarinoita niistä, jotka asuivat täällä ennen teitä, ja he olivat isiänne. Rakastakaa minua, lapseni, niin kuin minä rakastan teitä; sillä totisesti Jumalan tahto on, että ihminen rakastaa Jumalan jälkeen äitiään; niin, kunnioita isääsi ja äitiäsi, jotta sinun kävisi hyvin ja eläisit kauan maan päällä. Sen tähden te, lapset, tehkää työtä äitinne hyväksi. Äitinne on köyhä, ja teidän tulee tehdä hänet rikkaaksi; hän on surullinen, ja teidän tulee tehdä hänet iloiseksi; hän asuu pimeässä maassa ja hän näkee paljon vaivaa, mutta teidän, lapset, tulee valaista hänen polkunsaa ja tehdä työtä hänen kunniaksensa ja hänen onnensa eteen, kun te jonakin päivänä kasvatte suuriksi. Luvatkaa se minulle, niin minä jälleen kerran ojennan käteni ympärillenne ja siunaan teidät.

"Kyllä, kyllä", huusivat lapset, ja niin he ryhtyivät työhön äitinsä vuoksi. Ja jotkut olivat laiskoja ja kyllästyivät pian ja asettuivat nukkumaan työstä. Jotkut olivat kepeäjalkaisia ja pakenivat töistään kaikenlaisten niityillä lentävien perhosten perässä. Jotkut olivat harmissaan äidilleen, koska tämä oli köyhä, ja menivät naapuritaloihin, koska heillä oli siellä kaikki rikkaampaa. Niin, jotkut olivat niin häpeällisiä, että he myivät

äitinsä ulkomaalaisille kauppiaille, aivan kuten Jaakobin pojat myivät veljensä Joosefin kauppiaille Egyptin maasta. Mutta jotkut työskentelivät aamusta iltaan ja kehdesta hautaan äitinsä kunniaksi ja onneksi, ja Jumala siunasi heidän työtään, niin että se kantoi runsasta hedelmää.

Sitten heidän äitinsä kutsui heidät vielä kerran luokseen ja sanoi heille: Rakkaat lapseni, minä tiedän nyt teidän työnne ja on sydämeni asia kiittää minulle uskollisia, mutta uskottomat ja pakenevat minä haluan hylätä. Kuitenkin se en ole minä joka teidät palkitsee, vaan Jumala. Katsokaa siis ylös, sillä ihmisen on aina katsottava ylöspäin ja pantava merkille, että Jumala tuomitsee meidät kaikki niin kuin olemme työomme aikana ansainneet.

Sitten lapset katsoivat ylös ja näkivät Jumalan suuren kirjan avautuneena taivaalla ja enkelin, jolla oli kiiltävät siivet, kirjoitti kirjaan, kuinka kaikki lapset olivat työskennelleet. Tämän nähdessään laiskat ja pahat kauhistuivat, mutta hyvät iloitsivat siitä, että heidän työnsä oli kirjoitettu elämän kirjaan. Sillä se, joka rakastaa äitiään ja työskentelee hänen hyväksi kaikkina elämänsä päivinä, saa enkelin kirjoittamana nimensä kultaisella kirjoituksella hopeantauluihin, ja hänen muistonsa on äitinsä lapsille rakas sukupolvesta polveen.

Nyt tiedän. Nyt tiedän, että Suomi on suuri rakas äitimme, ja me olemme hänen pieniä lapsiaan, jotka työskentelevät hänen puolestaan kaikki elämämme päivät. Emme koskaan hylkää äitiämme, emme koskaan myy häntä Egyptin lapsille, eikä hänen tarvitse koskaan hävetä meitä ja työntää meitä pois. Olemme köyhiä, köyhiä lapsia, tiedämme, ja kätemme on heikko, ja mielemme on ailahteleva, ja kiusauksia maailmassa on niin monia. Mutta Jumalan vahva käsi antaa meille armon ja voiman työskennellä rakkaan maamme hyväksi; sen kunnia on meidän kunniamme, ja sen onnellisuus on meidän onnemme, ja silloin meillä on hyvä olla, ja me elämme kauan maan päällä.

Nyt on toivon toukokuun ensi päivä, ja nyt olemme kaikki iloisia Suomen keväästä. Oi Jumala, anna päivän koittaa pimeässä maassamme ja anna sellaisen kevään tulla, jossa kaikki hyvä vallitsee ja kukoistaa! Oi Jumala, älä anna pakkasen enää riehua keskuudessamme! Katso, me olemme kuin hellät kukat isänmaan pyhällä maalla; Oi Jumala, älä anna yhdenkään madon täällä purra juuriamme, jottemme ennenaikaisesti kuihtuisi! Suomi on niin suuri, ja me olemme niin pieniä. Oi Jumala, olkaamme siis suuria kallioharjuillamme, niin että rakastamme totuutta ja hyvää maan päällä, mutta käännyimme pois väärästä ja alhaisesta, vaikka se kantaisikin edessään kultaista hehkua! Jotta meistä voi tulla suuren ja jalon maamme suuria ja jaloja lapsia, ja niin Sinä, hyvä Jumala, jonain päivänä annat loistavan enkelisi talentaa nimemme iankaikkisen elämän kirjaan, sinun äärettömän armosi ja laupeutesi tähden. Aamen. Z.T.

=====

Eos: lasten ja lasten ystävien lehti 1858 01.06.1858 nro 11 s. 8-10

s. 8

Lyhyt selostus planssin lisäyksestä: "Suomi on iso" *).

Näet sen täältä: *Suomi on iso* . Se ulottuu Lapin sammalilta ja vuorilta alueelle, jossa "kirsikat kypsyvät ja suuret höyrylaivat höyryävät rannalta rantaan".

Äiti, joka näkyy keskellä taulua ojentaa kätensä ja siunaa kaikkia lapsiaan, on *Suomi* . Hänen polullaan kasvaa monia ohdakkeita, ja se tarkoittaa, että hän on köyhä "ja hänellä on paljon vaivaa."

Mutta lapset menevät tekemään työtä "hänen kunniaukseen ja onnekseen". Heillä on erilaisia käsitöitä. Siellä näemme yhden lippu olkapäällään, sepän; kaksi, joilla on sirppi ja harava, maanviljelijöitä; tuon miekka

kädessään, soturi; ja tyttö ompelukorinsa kanssa on ahkera kotiteollisuuden harjoittaja. Mutta mitä siitä pojasta tulee kirjojen kanssa? Hänestä tulee jonakin päivänä suuri tiedemies, äitinsä ylpeys ja koriste. Ja ne lapset hänen takanaan? Se on: "jotkut, jotka ovat laiskoja ja pian surullisia." Siellä meillä on kunniallinen poika, hän on reipas merimies; ja lähellä häntä istuu, kantele polvellaan, iloinen laulaja. Kääntymässä pois äidistään ja halveksimalla häntä, koska hän on köyhä, näemme täällä kaksi lasta, jotka "menevät naapureiden luo". Mutta on vielä yksi, jota emme ole maininneet: hän istuu lähimpänä äitiämme, päällä kallellaan ja sauva kädessään. Köyhät ja sairaat eivät pysty työskentelemään rakkaan äitinsä hyväksi ja ovat siksi niin surullisia. — Mutta outoa on, että hän on lähimpänä äitinsä sydäntä.

*) Katso nro 9.

Tätä seuraa liiteplanssi: *Suomi on suuri* .

Hyväksytty painettavaksi: **Torsten I. Renvall.**

Käännös Pauli Kruhse.

FINLAND ÄR STORT.

(Bilagå till Eos.)